

Visca la contradicció

«La partida la guanyarà qui sigui capaç de desbloquejar i dur el debat al terreny de la política i la negociació entesa com a cessió mútua, no com fer passar l'altre per l'adreçador»

Estem a l'espera de la sentència del Tribunal Suprem. Fan fortuna les especulacions (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182496/iceta/veu/possible/sentencia/suprem/abans/agost>) - sempre de fonts molt ben informades, no penseu pas el contrari!- que en situen la publicació durant el mes de juliol, malgrat que un dels jutges del tribunal, Antonio del Moral, afirmava que més aviat seria a la tardor (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182517/dels/jutges/1-o/situa/sentencia/entre/finals/setembre/principis/octubre>). Els que l'esperen per abans de l'estiu afirmen que juliol té dues virtuts: d'una banda agafa l'independentisme "de vacances" i, per tant, posa fa més difícil activar el *momentum* que Quim Torra ambiciona des que va ser investit per no se sap encara ben bé què; i de l'altra és possible que s'eviti la interferència de la situació dels presos polítics en la investidura de Pedro Sánchez, prevista a mitjans de mes en primera volta. Els enrevessats pactes de govern a les Canàries i Navarra han enfrontat el PSOE i les dretes regionals i això fa necessàries abstencions dels independentistes catalans.

Sánchez, però, preferiria que la investidura l'hi facilités Ciutadans. D'aquí que la Moncloa i les seves terminals mediàtiques i receptors d'argumentaris fustiguin aquests dies Ciutadans, amb l'ajuda inesperada de Macron (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182531/macron/desmenteix/rivera/nega/haver/avalat/politica/pactes/cs>), pels seus pactes amb Vox. El més patriòtic, afirmen, és que Rivera, la joguina trencada de l'Íbex-35, s'abstingui per no deixar la governabilitat espanyola en mans dels malèvols independentistes. Es busca una sortida que no té cap lògica ideològica, més enllà de la por. La por de Sánchez de fer-se la foto amb ERC i JxCat i la de la Rivera de quedar encara més encasellat a la dreta després d'entregar-se al PP en el ball de pactes de diversos ajuntaments i comunitats autònomes.

La repressió, la negativa a dialogar sobre el que genera més consens i l'existència de presos polítics i exiliats no faciliten que la política, a Catalunya i Espanya, es mogui en coordenades raonables. Per això ni la Generalitat tindrà pressupostos, ni els tindrà Ada Colau i és possible que Pedro Sánchez, si acaba sent investit, fracassi en les reformes promeses i no trobi qui li voti les lleis.

El debat públic, però, està lluny de reconduir-se i sembla que ha trobat una posició de comoditat en la confrontació entre els extrems que anima la taverna de Twitter. Guanyarà qui sigui capaç de desbloquejar i dur el debat al terreny de la política i la negociació. En campanya ho van dir tant Gabriel Rufián com Jordi Sánchez, i aquest mateix divendres ho ha proclamat Artur Mas amb una metàfora del mal menor ("prefereixo algú que no cali foc a casa meva encara que no aporti la solució").

Negociació entesa com la cessió mútua i no com fer passar l'altre per l'adreçador. Negar-ho estalvia les contradiccions però allunya les solucions.